

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

ในอดีตช่วงปี 2516 – 2519 กลุ่มนักศึกษาซึ่งจัดตั้งเป็นขบวนการนิสิตนักศึกษามีกิจกรรมหนึ่งทางการเมือง คือการขับเคลือนจิตสำนึกและสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ต่อมาภายหลังเหตุการณ์วันที่ 6 ตุลาคม 2519 กลุ่มนักศึกษาถูกวิพากษ์จากคนจำนวนหนึ่งว่าเป็นตัวแทนและเครื่องมือทางการเมืองของฝ่ายซ้าย ในขณะที่ขบวนการนักเรียนอาชีวศึกษาก็ถูกวิพากษ์ว่าเป็นตัวแทนทางการเมืองของฝ่ายขวา แต่ต่อมากลุ่มนักศึกษาเหล่านี้ได้ลดบทบาทลง และสถาบันอุดมศึกษาก็เริ่มมีความอ่อนล้าทางจิตวิญญาณ สังคมด้วย แม้ว่าช่วงปี 2520 สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยจะมีการเติบโตหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเฉพาะทาง โดยเฉพาะเทคโนโลยีที่เติบโตตามการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ กลุ่มเทคโนโลยีพระจอมเกล้า กลุ่มเทคโนโลยีราชวมงคลซึ่งพัฒนามาจากวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยเกษตรและวิทยาลัยอาชีวศึกษาจำนวนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การเติบโตของสถาบันอุดมศึกษาที่ผ่านมากลุ่มวิพากษ์ว่าเติบโตอย่างไร้ทิศทาง ไร้ขอบเขต อ่อนคุณภาพ และขาดมิติของประโยชน์ มิติของปัญญา มิติของจิตวิญญาณและปฏิสัมพันธ์กับสังคม (กฤษณพงศ์ กิรติกร, 2542: 3)

ซึ่งช่วงนี้เอง (พ.ศ. 2519 - พ.ศ. 2534) การเมืองไทยถูกเรียกว่า “ประชาธิปไตยครึ่งใบ” การเมืองอยู่ในอำนาจของทหาร และต่อมาในยุครัฐบาลของพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ (พ.ศ. 2531 – พ.ศ. 2534) แม้ว่าจะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ตาม แต่นายกรัฐมนตรีและสมาชิกวุฒิสภายังคงมาจากการแต่งตั้ง ในขณะที่เดียวกันคนชนชั้นกลางก็ได้รับการศึกษาเพิ่มมากขึ้น ตลาดแรงงานภาคเอกชนขยายตัวเนื่องจากเสถียรภาพทางการเมืองมีมากขึ้น ดังนั้นการขยายธุรกิจการลงทุนจึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนอาจกล่าวได้ว่าเศรษฐกิจไทยเจริญเติบโตและก้าวล้ำนำการเมืองของประเทศ (นารีวรรณ กลิ่นรัตน์, 2550: 26 - 27)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2534 เกิดการรัฐประหาร โดยคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ (รสช.) ได้ทำการรัฐประหารยึดอำนาจจากรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ และเกิดเหตุการณ์ทางการเมืองอีกมากมายตามมากระทั่ง ปี พ.ศ. 2535 คณะ รสช. เองก็มีพฤติกรรมร้ายวุ่นผิดปกติดูประกอบกับภายหลังการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2535 พรรคเสียงข้างมากกลับเสนอชื่อ

พลเอกสุจินดา คราประยูรให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนนายณรงค์ วงศ์วรรณ หัวหน้าพรรคสามัคคีธรรม โดยอ้างว่านายณรงค์เป็นบุคคลที่สหรัฐอเมริกาสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการค้ายาเสพติดและถูกปฏิเสธการให้วีซ่าเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์ต่างๆ ล้วนก่อให้เกิดความไม่พอใจจากชนชั้นกลางเป็นอย่างมาก จนเกิดเหตุการณ์ “พฤษภาทมิฬ” ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของชนชั้นกลางในเมืองจำนวนมาก คนเหล่านี้ล้วนมีฐานะดี การศึกษาคดี จนได้รับการเรียกขานว่า “มือบ่มมือถือ” เหตุการณ์นี้ส่งผลได้ด้วยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเรียกพลเอกสุจินดา คราประยูร และพลตรีจำลอง ศรีเมืองเข้าเฝ้าเพื่อรับฟังพระราชดำรัส แล้วเหตุการณ์ทั้งหมดก็ยุติลง กล่าวได้ว่าเหตุการณ์พฤษภาทมิฬชนชั้นกลางได้เข้ามามีบทบาทอีกครั้งแต่เป็นชนชั้นกลางในรูปของแรงงานในระบบตลาดไม่ใช่นักศึกษาปัญญาชนเหมือนในอดีต (นาริวรรณ กลิ่นรัตน์, 2550: 28 - 29)

เมื่อพิจารณาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของชนชั้นกลางในสังคมไทย พบว่า ในอดีตกลุ่มนักศึกษาให้ความสนใจและมีส่วนร่วมทางการเมืองจนก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมือง ต่อมาชนชั้นกลางที่ให้ความสนใจและมีส่วนร่วมทางการเมืองได้แปรเปลี่ยนเป็นกลุ่มแรงงานในระบบตลาด ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของนิลบล ใจอ่อนนุ่ม (2543) ซึ่งศึกษาเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับต่ำ โดยระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองแตกต่างกันตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างด้วย

สำหรับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มนักศึกษางานวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษา: กรณีศึกษาเปรียบเทียบนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงกับมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (ABAC)” พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับสูง ส่วนนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับปานกลาง และพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีส่วนร่วมทางการเมือง มีความเข้าใจในหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตย มีความรู้สึกรับผิดชอบทางการเมือง มีวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยในระดับสูงกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ นอกจากนี้ความรู้สึกรับผิดชอบทางการเมือง และวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยยังมีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ส่วนความเข้าใจในหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตยไม่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ความรู้สึกรับผิดชอบทางการเมือง วัฒนธรรม

ทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และความเข้าใจในหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตยไม่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (จุฑามาศ ประยูรทอง, 2547: 4-5)

อย่างไรก็ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ในหมวด 7 การมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรงของประชาชน โดยประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสามารถมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานรัฐสภา ให้รัฐสภาพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้ นอกจากนี้ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งสามารถเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภา เพื่อให้วุฒิสภามีมติถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่ง รวมไปถึงการออกเสียงประชามติในเรื่องที่อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนและประเทศชาติ และในกรณีที่กฎหมายกำหนดให้มีการออกเสียงประชามติ (สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2551: 131-134)

แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จะกำหนดเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรงของประชาชนไว้ แต่ประชาชนก็ยังมีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากปัญหาด้านทัศนคติและค่านิยมทางการเมือง ปัญหาด้านความรู้ ปัญหาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัญหาเกี่ยวกับผู้นำท้องถิ่น ข้าราชการ และปัญหาเกี่ยวกับการนำเสนอข้อมูลสู่สาธารณชน (โกวิทย์ พวงงาม และคณะ, ม.ป.ป. : 592-593) นอกจากนี้ยังพบข้อสังเกตจากตัวบทกฎหมาย กล่าวคือ การมีส่วนร่วมของประชาชนโดยการออกเสียงประชามติยังเป็นแค่การเสนอแนะให้แก่รัฐบาล โดยไม่ผูกพันให้รัฐบาลปฏิบัติตาม สิทธิของประชาชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐยังไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญ การส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชนยังเป็นไปได้ยากหากยังรวมศูนย์อำนาจจากส่วนกลาง ซึ่งจะทำให้เกิดวัฒนธรรมการใช้อำนาจของฝ่ายรัฐ เจตนารมณ์ในการสร้างความโปร่งใส และการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองทำได้ยาก นอกจากนี้การมีส่วนร่วมทางการเมืองตามกฎหมายประชามติและการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนกลับกลายเป็นการสร้างความขัดแย้งของคนในสังคม รัฐธรรมนูญฯ พ.ศ. 2550 อาจจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักการเมืองในแง่การสร้างระบบอุปถัมภ์ การซื้อเสียงได้ เพราะรัฐธรรมนูญฯ พ.ศ. 2550 ไม่ได้ออกแบบการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตลาดการเมืองให้มีการแข่งขันที่สมบูรณ์ (ประโยชน์ เจริญสุขและคณะ, 2551: 44)

ด้านความรู้ความเข้าใจการศึกษาวิจัยเรื่อง “สิทธิหน้าที่ กับบทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาประเทศ” พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในประเด็นเรื่องสิทธิในระดับปานกลาง และประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในประเด็นเรื่องหน้าที่พลเมืองในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังศึกษาพบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในประเด็นเรื่องประชาธิปไตยแบบมี

ส่วนร่วมในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน เนื่องจากการสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องสิทธิ หน้าที่ และบทบาทการมีส่วนร่วมให้กับประชาชนมีไม่มาก รวมถึงสภาพเศรษฐกิจทำให้ประชาชนต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ ซึ่งส่งผลให้สังคมไทยไม่เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ รวมถึงประชาชนขาดความเชื่อมโยงบทบาทและสถานภาพของตนเองให้เข้ากับเรื่องของการพัฒนาประเทศ ส่งผลให้ประชาชนเข้าใจผิดว่าการพัฒนาประเทศเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐและผู้แทนราษฎรเท่านั้น โดยประชาชนได้ทำหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว ด้วยการเลือกผู้แทนไปทำหน้าที่แทนตนเอง (ประ โยชน์ เจริญสุขและคณะ, 2551: 84-86)

ดังนั้นการสร้างความมีส่วนร่วมให้กับประชาชนชาวไทยจึงจำเป็นต้องใช้เวลาพอสมควร โดยต้องสร้างการตระหนักรู้ถึงการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ และสร้างความรู้ความเข้าใจต่อประเด็นเรื่องการมีส่วนร่วมให้กับประชาชนอย่างกว้างขวางทั้งในด้านเนื้อหาสาระ และช่องทางการสื่อสารที่สามารถเข้าถึงผู้รับสารที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 มาตรา 5 ระบุว่า ให้สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลตามพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 เป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตามพระราชบัญญัตินี้ จำนวน 9 แห่ง คือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน และให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแต่ละแห่งตามวรรคหนึ่งเป็นนิติบุคคลและเป็นส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานอัยการสูงสุด, Internet, 2009)

ทั้งนี้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 มาตรา 7 ระบุว่า ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงที่เน้นการปฏิบัติ ทำการสอน ทำการวิจัย ผลิตครูวิชาชีพ ให้บริการทางวิชาการในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแก่สังคม ทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยให้ผู้สำเร็จอาชีวศึกษามีโอกาสในการศึกษาต่อด้านวิชาชีพเฉพาะทางระดับปริญญาเป็นหลัก (สำนักงานอัยการสูงสุด, Internet, 2009) ดังนั้นบทบาทของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จึงฉายภาพของนักประดิษฐ์ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากกว่าการร่วมกิจกรรมทางการเมือง

การศึกษาวิจัยหัวข้อ “การเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร” จึงเป็นเรื่องที่ยังไม่เคยมีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนี้มาก่อน และเป็นหัวข้อที่น่าสนใจในการค้นคว้าหาคำตอบในประเด็นการเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ทางการเมือง และการศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มคนชนชั้นกลางซึ่งเป็นนักศึกษาในกลุ่มสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร

2. คำถามวิจัย

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองอย่างไร
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความรู้ทางการเมืองหรือไม่ อย่างไร
3. นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีส่วนร่วมทางการเมืองหรือไม่ อย่างไร
4. การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความรู้ทางการเมืองของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร
5. การเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความรู้ทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับความรู้ทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร

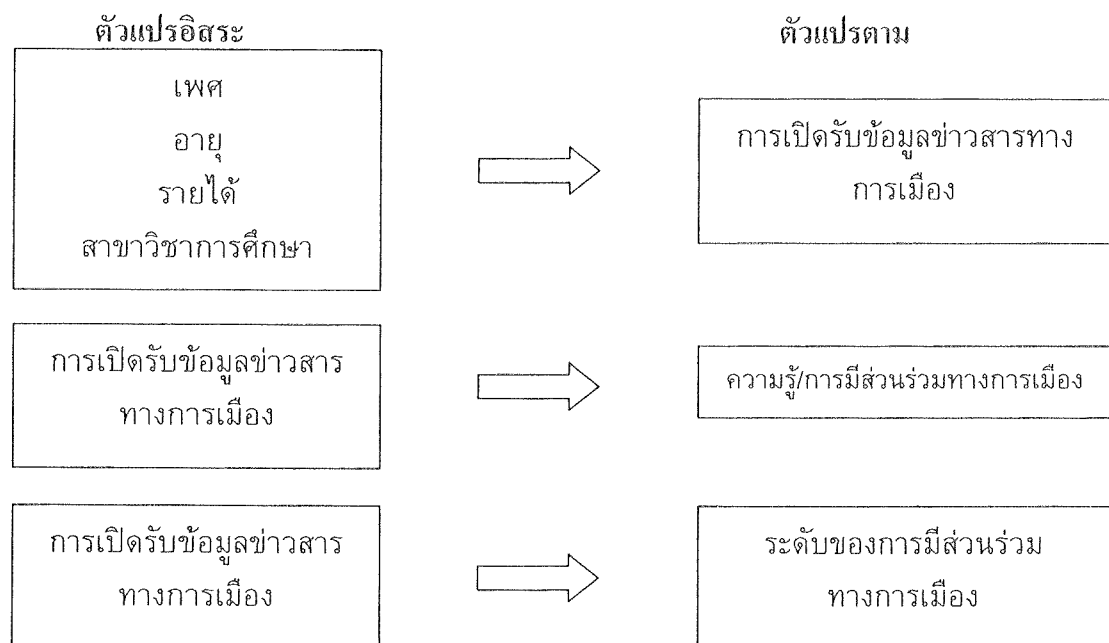
4. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการศึกษาเชิงปริมาณกับกลุ่มประชากรนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 4 มหาวิทยาลัย คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

กลุ่มตัวอย่างในการสำรวจ คือ นักศึกษาในวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 12 วิทยาเขต ประกอบด้วย 1) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร: พณิชยการพระนคร โขติเวช เทเวศร์ ชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ พระนครเหนือ 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ: บพิตรพิมุข มหาเมฆ เทคนิคกรุงเทพฯ พระนครใต้ 3) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก: จักรพงษ์ภูวนารถ อุเทนถวาย 4) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์: บพิตรพิมุข จักรวรรดิ วิทยาลัยเพาะช่าง โดยแจกแบบสอบถามแบบให้โควตาวิทยาเขตละ 35 ชุด จากนั้นแจกแบบบังเอิญแต่ให้กระจายตามเพศ อายุ และสาขาวิชา รวมจำนวนทั้งสิ้น 420 คน

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

6. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารทางการเมือง ความรู้ และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ผู้วิจัยใช้วิธีการสำรวจในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 420 คน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการแจกแจงความถี่ (Frequency) หาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ผลรวม (Sum) และใช้สถิติค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ในการทดสอบความสัมพันธ์

7. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาพฤติกรรม的开รับข่าวสารทางการเมือง และความรู้ทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้ตอบปรากฏการณ์ทางการเมืองของกลุ่มนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนสามารถนำไปใช้ศึกษาและวางแผนการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางการเมืองให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้

2. การศึกษาระดับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร ช่วยทำให้ทราบลักษณะการมีส่วนร่วมทางการเมือง และระดับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มนักศึกษาสายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

3. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ช่วยให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับความรู้ทางการเมือง และความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร

8. นิยามศัพท์

นักศึกษา	หมายถึง	บุคคลที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร	หมายถึง	1.มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร: พณิชยการพระนคร โชติเวช เทเวศร์ ชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ พระนครเหนือ 2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ: ทุ่งมหาเมฆ บพิตรพิมุข

		3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ตะวันออก: จักรพงษ์ภูวนารถ อุเทน ถวาย 4. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์: บพิตรพิมุข จักรวรรดิ วิทยาลัยเพาะช่าง
การเมือง	หมายถึง	การกระทำที่เกี่ยวข้องกับสาธารณะ และกระทำอย่างเป็นสาธารณะเพื่อที่จะ ร่วมกันแก้ปัญหาของสาธารณะ และ ส่งผลให้ความเป็นอยู่ของประชาชนดี ขึ้น โดยหมายรวมถึงกิจกรรมทั้งที่เป็น ทางการและไม่เป็นทางการในระดับ ต่างๆ
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	หมายถึง	กระบวนการที่ประชาชนได้ตัดสินใจ เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทาง การเมืองโดยความสมัครใจ ตั้งแต่ ระดับน้อยที่สุดจนถึงระดับมากที่สุด
ข่าวสารทางการเมือง	หมายถึง	ข้อมูลข่าวสารและความรู้ที่เกี่ยวกับ การเมืองทั้งในเรื่องของการ เปลี่ยนแปลง ความเคลื่อนไหวต่างๆ ข้อมูลข่าวสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับ ระบบการเมืองทั้งระบบตั้งแต่ข่าวสาร ของรัฐบาล พรรคการเมือง รัฐสภา ความเป็นอยู่ผลกระทบต่อประชาชน สถานการณ์บ้านเมืองทั้งในและ ต่างประเทศ